

—Τὸ ἴδιο θὰ πάθαινες καὶ σὺ, ἂν δὲν πρόφτανες γὰρ τὸ πρῶτος σπὸν ὄμο σου, τὴν τελευταία στιγμὴ.
 —Ἐβλε τρομερό!... Καὶ τώρα, τί θὰ γίνουμε ἂν ἔρθει;
 —'Ἐχο τὰ ποτόλια μου.
 —Ἐβλε γεμάτα;
 —Φυσικά.
 —Ἐξέτασε τα. 'Πρέπει νάμαστε ἑτοιμοί...

Γέμισα γρήγορα—γρήγορα τὸ ὄπλο μου, ζήτησα τὰ ποτόλια μου καὶ συνεζήτησα τὸ δρόμο μὲς καλὰζόντας, σὰν διαμονισμένοι.

Τὰ ποτόλια μας ἄλλα γέρχανε ὅσο γρήγορα παροῦσαν, γοῦλι νὰ βλέπουν, ἐμπιστευόμενα στὴ σίνεση καὶ στὰ μάτια τὰ δικὰ μας.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ὁ ἥλιος χρῆσφιζε πῶς ἂν ε' ἄντικρυνον βοῦνὸ ἀλόκληρος. Μὰ εἰ μὲ τὸ φῶς τὸν χάρησε καὶ κἀνθε ἑλίδα μου. Πῶς θὰ μπορούσαμε ν' ἀντιπάλαιουμε μὲ τὸ βορκόλακα, μῆσα στὸ σκοτάδι καὶ στὴν ἐρημίᾳ;

'Ἐνα ἄβρο χροασμένο φῶς πλημύρισε τὸν οὐρανὸ γὰρ λίγες στιγμῆς, κα' ἄντερα ἄρχισε πῶς—πῶς νὰ σκοτειναίη. Τὰ ποτόλια χροδόνονταν στὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων καὶ ξενοῦσαν τὰ νοητοποῦλια καὶ τ' ἀγρία τῆς νύχτας. Νυχτερίδες καὶ κοκκοβάγες πετοῦσαν πάνω ἀπ' τὰ νεφάκια μας. Μακριὰ μῆσα στὰ δάση, οἱ λύκοι εἶχαν βρεῖ ἀπ' τὶς φουλιές τους πενασιμένοι κα' οὐδὲλῶσαν ἀπῆλτα...

Φώναξα τὸν Ἀρηότην γὰρ μὲ πληρώσει καὶ τοῦ εἶπα :

—Σύντροφε, ἢ σπαγιάς μας εἶνε ιστομῆνες. Δὲν ξέρουμε τί μορεῖ νὰ μᾶς συμβῆ, δὲν ξέρουμε ἂν θὰ φτάσουμε πῶς στὴν ἑπιάνη...

'Ο Ἀρηότης στανοκοιτήθηκε.

—'Ἐλατε δᾶ, μοῦ ἀποκοιθῆτε. Μὴν τὸ λέτε αὐτὸ, ἀρέντη. Δὲν εἴμαστε γυναῖκες. Εἴμαστε δύο ἄνδρες ἀποκωμένοι καὶ θὰ τὸ πληρώσει ἀνθρώπ, ἂν τοῖμηση νὰ μᾶς κληγήρη.

—Μωρέ, Ἀρηότη! Μωρέ! νὰ μὴν τοῖμηση νὰ παροκωσῆται μορεῖτὰ μας. Μὰ ἂν τὸν παρῶσθη ἢ λῆσσα τὸν ἐναντίον μας καὶ μᾶς ἐπιτεθῆ;

—Θὰ τὸν χτυπήσουμε, ἀρέντη.

—Καὶ βέβαια θὰ τὸν χτυπήσουμε. Μὰ τὴ νύχτα εἶνε πανόχορος. Λύκοι κα' ἀγρία τὸν παρῶσθησθῶν ἑλοῖσο. Βροκόμαστε στὴν ἐρημί, τὸ σκοτάδι ἀπλονοτα γήσο μὲ πικρὰ. Γι' αὐτὸ ἀκούσε τὰ λόγια ποῦ θὰ σοῦ πᾶ.

—'Ακούω, ἀρέντη.

—'Αν τυχόν καὶ δὲν γυρίσω πῶς στοὺς δικούς μου, θέλω νὰ τοὺς πῆς ἐπὶ τὰ τελευταία μου λόγια, τίς στερεές μου θελήσεις...

'Ο σύντροφός μου σταμάτησε ἀτόματα τ' ἄλογό του, μὲ κῆταξες. κατῆλθα καὶ μοῦ ἀποκοιθῆρε :

—Φτάνει, ἀρέντη!... Μὲ σηματάξς ποῦ σοῦ μᾶλο ἔπα... μὲ φτάνει, φτάνει. 'Αν δὲν γυρίσης ἐπὶ πῶσο, οἴτε κα' ἐγὼ θὰ γυρίσω. Κι' ἂν εἶνε γυρατό μας νὰ μᾶς ἀρῆσθη ὁ βορκόλακας, ὁ πρῶτος ποῦ θὰ πληρώσει μὲ τὴ ζωὴ τὸν νῆα ἀποκατὶ ποῦ κἀνθε, θάμα ἐγὼ. Μὰ δὲν θὰ γίνῃ αὐτὸ, ποῦ νὰ πάω; ὁ διάβολε! Μὴν ἀρῆσθη νὰ σὲ χυρεῖν ὁ φῶδος, ἀρέντη.

—Δὲν με χυρεῖν ὁ φῶδος, φίλε μου. Θὰ τὸ δῆς αὐτὸ ὅταν παροκωσῆται 'Ἐκεῖνος. 'Ὅσοσο, πρῶτος νὰ ξέρονη στὴν ἑπιάνη τί συμβῆ. Πρῶτα εἶνε εἰδοποῖσθη νὰ φέρον ἂν τὰ παροκωμένα αὐτὰ μέρη. 'Ας ποῖλῆσθῶν τὰ πάντα κα' ἂς φέρον μακριὰ, ποῦ μακριὰ... Καὶ τώρα, δρόμο...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, τὸ κατηροκωκὸ μονοκάτι ποῖχῶμε πᾶρε, ἔστριβε ἀποτόμως δεξιά. Πῶν στρίφουμε λοιπόν, γυρίσω καὶ κῆταξε πρὸς τὸν πῆρο τοῦ Δράκοντα, ποῦ σὲ λίγο θὰ μᾶς ἔκρυβαν οἱ ψηλοὶ βράχοι καὶ τὰ μεγάλα δέντρα.

'Ο παροκωμένος πῆρογος φάνταξε μῆσα στὸ σούφουο σὴν μωκόδ γίγαντας. 'Ο πέτρινος ὄγκος ποῦ διαγοραφῶτανε σὸ σκοτεινογάλο φῶνο τὸν οὐρανὸ, ποῦ μεγάλος καὶ ποῦ ἐπιδηλωδός...

Τὶ νὰ γίνεταν ἄραγε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐκεῖ πάνω;

Θᾶξε ξητηῖσῃ ἀσφαλῶς ἀπ' τὸ λήθαργό του ὁ βδελυρὸς βορκόλακας, διαρῶκῶνος γὰρ αἶμα, διαρῶκῶνος γὰρ ἐκδῶσῃ.

Θᾶξε ἀντικρῶσει πρῶτα—πρῶτα τὴ σκοπομένη κοκκοβάγια του. Στὴν ἀλλὴ θᾶξε βρεῖ τὸ πῶμα τῆς θεῖα Μαγκά...

Κι' ἔτα, λυσοασμένος ἀπ' τὴν ὀργὴ του, δὲν θ' ἀγοῦσε νὰ μᾶς κληγήρη. Μόνον τὰ τραυμάτά του θὰ τὸν ἐμπόδιζαν ἴσοι καὶ σ' αὐτὰ ἔλπα...

Μὰ, ἔτα, ἢ ἀλλοῖως, δὲν ἔπορε νὰ σταθοῖμε στιγμὴ. Γιατὶ ἐκτός ἀπ' τὸν κίνδυνο τοῦ βορκόλακα, μᾶς ἀπελοῦσε κα' ἕνας ἄλλος κίνδυνος, ἐπίσης μεγάλος καὶ τρομερός. 'Ο κίνδυνος τῶν λύκων!...

'Ο βορκόλακας μπορούσε νὰ ἔστρησθη ἐναντίον μας ὄλοος τοὺς λύκους καὶ τὰ τσακῖλια, ὄλα τ' ἀγρία τῆς περιοχῆς. Πῶς θὰ κατορθώμας νὰ σοθοῖμε ἀπὸ μὲ τέτοια φορικῶδη ἐπέλασι τῶν πενασιμένων θηριῶν;...

(Ἀκολοθεῖ)

ΡΩΣΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Τὸ βασιλόπουλο, τὸ νέο βασιλόπουλο, τ' ὄμορφο σὴν τὸν ἥλο, πληγῶθηκε βαρεῖα.

Κληγήθηκε στὰ βᾶθη τῶν δασῶν καὶ καθὼς πῆγανε ἀρητημένο, μὲ τὴ σένη τὸν στὰ πλοῦσα μαλλιά τῆς γυναῖκός του, ἕνα ἀγριογοῦσινο τὸ χτύπησε γυρὸ μὲ τὰ μωρεῖά του δόντια.

Νὰ τὸς τώρα ξαλομένοσ ἐπάνο στὸ ἀματόβαφο μεταξοτὸ κρεβῆτά του. 'Ὁχορὸς σὴν ἕνα μπουκέτο γυασιμῶν, στενίξῃ καὶ βογιάξῃ βαρεῖα...

Κοιτῆται ἐπάνο στὸ ἴδιο γυραμένο κρεβῆτά, ὅταν πῶν ἀπὸ λίγες βδομάδες, εἶξε δεχτῆ νύχθ παρῶσθη, τὴ γυναῖκα τὸν τὴ χροσῶλοῦσα.

Γύρο του στῆσαντα ὀλόρθες καὶ κλαῖν ἢ μητέρα του, ἢ ἀδερφὸ του κα' ἢ γυναῖκα του...

—'Ας τρέξουμε, λέει ἢ μητέρα, ἂς τρέξουμε γρήγορα στὸ γέρο μάγο ποῦ ζῆ μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, στὰ βᾶθη τῶν δασῶν. Μονάχα αὐτόσ θὰ μπορούῖ νὰ ἐτομῶση ἕνα βοτᾶν θαματοπογῶ, μονάχα αὐτόσ θὰ μπορούῖ νὰ ἐτομῶση ἕνα βοτᾶν θαματοπογῶ, τ' ὄμορφο σὴν τὸν ἥλο...

'Ὅταν ἔφτασαν στὰ βᾶθη τοῦ δάσους καὶ βοήκαγε τὸ γέρο πῆρο καὶ τοῦ αἰλησαν, ἔκνεος τοὺς ἀπάντησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια :

—Μισοῦ νὰ σοῦ ἐτομῶσο ἕνα βοτᾶν θαματοπογῶ, μισοῦ νὰ σοῦ γυατῆροῦ τὸ νέο βασιλόπουλο, ἀλλ' ἀκούστε καὶ τὸ θέλω νὰ μοῦ δώσετε μὲ πληρομῆνὸν γυατῆροῦ μου. 'Ἐσὶ ἢ μῆσα του, θὰ μοῦ δώσης ὄλο τὸ δεξί σου χέρι, ἐπὶ ἢ ἀδερφὸ του, τὰ λῆνα σου δάχτυλα μὲ τὸ δαχτυλίδι ποῦ φορεῖς, κα' ἐπὶ ἢ γυναῖκα του, τὰ πλοῦσα κα' ἀτιμήματα μαλλιά σου...

'Ἡ μητέρα ἀπάντησε :
 —Αὐτὸ μονάχα μοῦ ζητάς ;
 Κι' ἔδωσε πρῶθῃνα τὸ χέρι τὸ δεξί της.
 'Ἡ ἀδερφὸ εἶπε :
 —Γὰ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀδερφοῦ μου, πάρε τὰ λῆνα τὰ δάχτυλά μου μὲ τὸ δαχτυλίδι ποῦ φορεῖ...

Ἄλλὰ ἢ γυναῖκα του ἀναστῆναξ :

—'Αλλοῖμονο! Θέλεις νὰ χάσω τὰ χροῦά μου τὰ μαλλιά ; 'Α, ὄχι, δὲν μισοῦ νὰ χάσω τὰ χροῦά μου μαλλιά...
 'Ὁ μάγος, ὄστεο' ἀπ' αὐτὸ, ἀρῆσθη νὰ ἐτομῶση τὸ βοτᾶν τὸ θαματοπογῶ κα' ἔπα τὸ βασιλόπουλο πῆτανε...

 'Ἡ τρεῖς γυναῖκες κάθονται τώρα καὶ κλαῖνε γύρο ἀπ' τὸν παθῆμένο.
 'Ἡ μητέρα του κλαῖει, κροτῶντας τὸ κεφάλι τοῦ ἀγαπημένου της παιδιοῦ, ποῦ κωπεται σὴν κομμένο ἔλα.

'Ἡ ἀδερφὸ του κλαῖει ξαλομένη στὰ πόδια τοῦ βασιλόπουλου, ποῦ ἦταν ὄμορφο σὴν ἥλο.
 Κι' ἢ γυναῖκα του κλαῖει πάνω στὴν καρδιά του, πάνω στὴ νεκρὴ τὸν τὴν καρδιά, ποῦ ἔβλεπε ἀπ' ἀγάθθ φλογερὴ γὰρ τὰ χροῦά, πλοῦσα κα' ἀτιμήματα μαλλιά της...

'Ἐκεῖ ποῦλαμαε ἢ μητέρα του, ἔγινε ἕνα ὄρασο ποτῶμο ποῦ τ' ἀθάνατα νερά του κινῶν ἀκόμα σῆμερα.

'Ἐκεῖ ὅποιν ἔβλαμαε ἢ ἀδερφὸ του, γίνηκε μὲ βρεῖα κροσταλλῆνα, ποῦ κλαῖει μὲ γλυκὸ μορμωρητό.

Κι' ἐκεῖ ὅποιν ἔβλαμαε ἢ γυναῖκα του, γίνηκε ἕνα μικρὸ—μικρὸ αἰλιά, ποῦ τὸ μωροῦ του τὸ στέγγωναν ἢ πρῶτες τοῦ ἥλιου ἀχτίδες...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Σ ΤΙΧΟΙ

Ξανθὸς μὲ τ' ἀγροκόκκα, γλυκεῖς μὲ τοὺς χερμῶνες, σπὸν κωπτο ἀνθῶν ἢ ἀνεμῶνες,

'Ὁραῖο μὲ τὰ βᾶσινα καὶ μὲ τὴ μαῖνθ τυχ, ἀνθῶν σπὸν κόκομο αὐτῶν οἱ στίχοι.

Αἰτὰ πλουτῖζον τὴ ζωὴ, τὰ νεῖατά μας στολῖζον.

Κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ἀξῖζον, βροκόμασε κᾶλλθ δανεικὰ καὶ παίρνον χάρες ἔξενε,

ἀπ' πῆς ὀροσκόλλουσε παρῶνες.

'Ὅποῦ μᾶς δεῖχον τὴ ζωὴ σὴν ἐκκλησῶς εἰκόνα σφερανοτῆ μ' ἀκαπνοτῆ κορῶνα!

K. ΠΑΛΑΜΑΣ

